

Sygn. akt II UK 334/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wypłatę renty z tytułu choroby zawodowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 lipca 2020 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 11 października 2017 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy J. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 24 maja 2017 r., którą - wykonując prawomocny wyrok - organ rentowy wyliczył wnioskodawcy należność z tytułu renty w związku z chorobą

zawodową za okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. i stwierdził że świadczenie rentowe za okres od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. nie zostanie wypłacone z uwagi na pozostawanie wnioskodawcy w zatrudnieniu i jednocześnie pobieranie emerytury.

W sprawie tej ustalono, że decyzją z dnia 24 marca 2014 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 r., VI U (...), Sąd Okręgowy w B. zmienił tę decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 29 listopada 2016 r. W czerwcu 2014 r. wnioskodawca wniósł o przyznanie mu emerytury częściowej, którą otrzymał zaliczkowo od dnia 1 czerwca 2014 r. decyzją organu rentowego z dnia 11 lipca 2014 r. Od dnia 25 czerwca 2015 r. wnioskodawca uzyskał emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym. W wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B., przyznającego wnioskodawcy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, za okres od stycznia do maja 2014 r. wypłacono wnioskodawcy świadczenie rentowe w kwocie 4.124,83 zł. W okresie od czerwca 2014 r. do czerwca 2015 r. wnioskodawca otrzymywał emeryturę częściową w kwocie 2.236,74 zł oraz pracował w Nadleśnictwie Ż., uzyskując miesięczny przychód w kwocie od 7.297,40 zł do 15.084,22 zł. Z uwagi na ten przychód nie wypłacono mu za powyższy okres świadczenia rentowego w zbiegu z emeryturą. Od lipca 2015 r. do grudnia 2016 r. z przerwami na okresy, w których uzyskiwał przychód, wnioskodawca pobierał w zbiegu emeryturę pełną oraz 1/2 renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Zgodnie z art. 26 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1205; dalej jako ustawa wypadkowa) nie było podstaw do wypłaty wnioskodawcy renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w zbiegu z emeryturą częściową za okres od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 24 czerwca 2015 r. bowiem pozostawał on

wówczas w zatrudnieniu i uzyskiwał przychód. A zatem renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przyznana prawomocnym wyrokiem nie mogła być w świetle jasnej i kategorycznej treści art. 26 ust. 3 ustawy wypadkowej wypłacona, ponieważ wypłata obu świadczeń w zbiegu była niedopuszczalna. Sąd Okręgowy zaznaczył, że za wypłatę niższego świadczenia (emerytury częściowej), zamiast niemal dwukrotnie wyższego (renty), odpowiada sam wnioskodawca. Mimo toczącego się postępowania w sprawie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wniósł on o przyznanie emerytury częściowej i pozostawał w tym samym czasie w zatrudnieniu. A zatem podjął ryzyko, że w przypadku przyznania mu emerytury częściowej oraz ewentualnie prawa do renty, świadczenia te nie zostaną mu wypłacone w zbiegu. Okoliczność, czy miał świadomość tego, że ryzykuje w ten sposób uzyskanie niższego świadczenia pozostaje poza przedmiotem postępowania w myśl zasady, iż nieznajomość prawa szkodzi. Poza tym, gdyby wnioskodawca przegrał proces o rentę, a jednocześnie nie wystąpił z wnioskiem o emeryturę częściową, nie otrzymałby żadnego z tych świadczeń.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 12 lipca 2018 r. zmienił zaskarżony przez wnioskodawcę wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do wypłaty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w zbiegu z emeryturą za okres od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w tej sprawie zasadnicze znaczenie ma wyrok przyznający wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową bowiem nabył on prawo do świadczeń rentowych na mocy decyzji wydanej w wykonaniu tego wyroku, a świadczenie to zostało wypłacone *de facto* za okres wsteczny. Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich wymaganych warunków, natomiast stosownie do art. 129

ust. 1 tej ustawy świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca powstania do nich prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. O ile zatem art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej odnosi się do nabycia prawa do świadczenia, o tyle art. 129 ust. 1 tej ustawy dotyczy prawa do jego realizacji. Samo abstrakcyjne spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do jego wypłaty. Wobec tego prawo do wypłaty (realizacji) renty powstaje dopiero w wyniku ustalenia prawa do tego świadczenia, rozumianego - stosownie do art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej - jako spełnienie warunków do jego nabycia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, będący podstawą rozstrzygnięcia przez Sąd pierwszej instancji art. 26 ustawy wypadkowej odnosi się jednoznacznie do emerytów i rencistów. Z kolei za emeryta i rencistę uważa się nie osobę, która nabyła prawo do tych świadczeń po spełnieniu przewidzianych przez przepisy warunków, ale osobę mającą ustalone prawo do emerytury lub renty (art. 4 pkt 1 i 11 ustawy emerytalnej). Dopóki prawo to nie zostanie ustalone w decyzji organu rentowego lub sądu, dopóty ubezpieczony nie posiada statusu emeryta lub rencisty (choćby spełniał warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia) i nie jest uprawniony do jego pobierania, chociażby warunki do realizacji (wypłaty) świadczenia zostały spełnione wcześniej. W uchwale z dnia 7 maja 2008 r., II UZP 2/08 (OSNP 2008 nr 21-22, poz. 321), dotyczącej kwestii związanej z art. 104 ust. 8 ustawy emerytalnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że celem wskazanych uregulowań jest umożliwienie renciście dokonania wyboru czy powróci na rynek pracy przez uzyskiwanie przychodów powodujących zawieszenie prawa do świadczenia, czy też będzie pobierał świadczenie rentowe w całości lub w części (po zmniejszeniu jego wysokości) w zbiegu z przychodem osiąganym z innych źródeł. Z realizacją tego prawa związany jest obowiązek zawiadomienia przez rencistę organu rentowego o prowadzeniu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i złożenia oświadczenia o zamiarze osiągnięcia przychodu niepowodującego zawieszenia ani zmniejszenia świadczenia bądź powodującego zmniejszenie świadczenia albo powodującego zawieszenie świadczenia. Oznacza to, że osoba nieposiadająca ustalonego prawa do renty takiego wyboru dokonywać nie musi, gdyż będąc nieuprawniona do wypłaty renty, świadczenia tego nie

pobiera. Odmowa prawa do renty decyzją organu rentowego powoduje także niemożność dokonania przez ubezpieczonego takiego wyboru, gdyż sporne jest samo spełnienie przez niego warunków do nabycia prawa do świadczenia.

Skoro wnioskodawca w okresie zatrudnienia od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 24 czerwca 2015 r. nie miał ustalonego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową bowiem prawo do tego świadczenia zostało mu przyznane „z mocą wsteczną” dopiero wyrokiem, to ma prawo do wypłaty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w zbiegu z emeryturą na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy wypadkowej. Art. 26 ust. 3 tej ustawy nie ma w rozpoznawanej sprawie zastosowania, ponieważ wnioskodawca osiągając przychód w spornym okresie nie był osobą uprawnioną do świadczenia rentowego w rozumieniu art. 4 pkt 11 ustawy emerytalnej.

Organ rentowy zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 26 ustawy wypadkowej, przez przyznanie wnioskodawcy prawa do wypłaty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w zbiegu z emeryturą za okres od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. w sytuacji osiągania przez wnioskodawcę w tym okresie przychodu. W ocenie organu rentowego, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Apelacyjnego, w rozpoznawanej sprawie nie może mieć zastosowania uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r., II UZP 2/08, gdyż przepisy ustawy emerytalnej mają odpowiednie zastosowanie jedynie w kwestiach nieuregulowanych w ustawie wypadkowej, a zasady wypłaty świadczeń w zbiegu reguluje samodzielnie ustawa wypadkowa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona, ponieważ doszło do naruszenia prawa materialnego przy ferowaniu zaskarżonego wyroku.

W rozpoznawanej sprawie, wobec braku oparcia skargi kasacyjnej na podstawie naruszenia przepisów postępowania, zakres kognicji Sądu Najwyższego wyznaczają zarzuty podniesione w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego. Dotyczą one przede wszystkim wykładni art. 26 ustawy wypadkowej, zgodnie z którym osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru: przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty (ust. 1). Powyższych zasad nie stosuje się, jeżeli osoba uprawniona osiąga przychód powodujący zawieszenie prawa do świadczeń lub zmniejszenie ich wysokości określony w ustawie emerytalnej, niezależnie od wysokości tego przychodu (ust. 3). Możliwość pobierania świadczeń w zbiegu została zatem zachowana dla świadczeniobiorców, którzy nie osiągają przychodu określonego w art. 104-106 ustawy emerytalnej, niezależnie od tego jaka jest wysokość uzyskiwanego przychodu. W uchwale z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 1/05 (OSNP 2005 nr 14, poz. 213), w której przyjęte zostało, że prawo do pobierania emerytury w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 26 ust. 1 ustawy wypadkowej) jest wyłączone w przypadku osiągania przez uprawnionego przychodu, z którym łączy się obowiązek ubezpieczenia społecznego - niezależnie od jego wysokości - także wtedy, gdy emeryt (mężczyzna) osiągnął wiek 65 lat (art. 26 ust. 3 wymienionej wyżej ustawy w związku z art. 103 ust. 2 ustawy emerytalnej), Sąd Najwyższy uwypuklił, że generalną zasadą ubezpieczeń społecznych jest przysługiwanie prawa do jednego świadczenia, a więc nielączenie zbiegających się świadczeń. Oznacza to, że osobie zainteresowanej wypłaca się tylko jedno świadczenie, wybrane przez ubezpieczonego (art. 95 ustawy emerytalnej). W związku z tym, dokonując wykładni przepisów prawa ubezpieczeń społecznych należy mieć na uwadze zasadę jednego świadczenia, a wyjątki od tej zasady, wynikające z odrębnej regulacji, winny być interpretowane ściśle. Jeden z tych wyjątków zawiera właśnie art. 26 ustawy wypadkowej, który umożliwia pobieranie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę takiej renty. Ponadto nie można stracić z pola widzenia, że treść regulacji art. 26 ust. 1 i 3 ustawy wypadkowej ma charakter zupełny, a tym samym nie występuje potrzeba posiłkowego odwoływania się do ustawy emerytalnej w celu ustalania warunków wykluczających kumulację emerytury i renty z ustawy wypadkowej (art. 103 i art. 104 ustawy emerytalnej). Art. 103 ust. 2 ustawy emerytalnej odnosi się do tych przypadków, kiedy ubezpieczony, który uzyskuje przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi społecznemu, osiągnął już wiek emerytalny określony w wymienionych przepisach. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 103 ust. 1 ustawy emerytalnej w stosunku do osób określonych w art. 103 ust. 2, jednakże nie określa warunków, na podstawie których możliwe jest łączenie emerytury i renty wypadkowej, gdyż te w sposób pełny reguluje przepis art. 26 ustawy wypadkowej. Art. 26 ustawy wypadkowej ma tym samym charakter *lex specialis* wobec art. 103 i następnych ustawy emerytalnej. Ustanawia on szczególną przesłankę wyłączającą kumulację świadczeń z tytułu emerytury i renty w postaci osiągnięcia przychodu powodującego zawieszenie lub zmniejszenie świadczeń niezależnie od jego wysokości. Ustawodawca odsyła zatem do ustawy emerytalnej wyłącznie w bardzo wąskim zakresie, tj. w zakresie definicji przychodu uzasadniającego zawieszenie lub zmniejszenie świadczeń. W ustawie wypadkowej autonomicznie ustala zaś przesłanki wyłączenia prawa do kumulacji emerytury i renty z ustawy wypadkowej, dodatkowo stanowiąc, że nie ma znaczenia wysokość osiąganego przez ubezpieczonego przychodu, tzn. w tym zakresie nie ma potrzeby odwoływania się do limitów wskazanych w ustawie emerytalnej.

Nie ma także racji Sąd Apelacyjny przyjmując, że dopóki prawo do renty (emerytury) w decyzji organu rentowego nie zostanie ustalone, dopóty ubezpieczony nie posiada statusu rencisty (emeryta). W orzecnictwie Sądu Najwyższego odosobniony jest pogląd wyrażony w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06 (OSNP 2008 nr 5-6, poz. 80), że do chwili ustalenia w decyzji organu rentowego prawa do emerytury ubezpieczony był pozbawiony możliwości wyboru pomiędzy statusem emeryta a statusem pracowniczym, bo statusu emeryta nie posiadał, skoro stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej za emeryta uważa się nie osobę, która nabyła prawo do świadczenia po spełnieniu przewidzianych przez

przepisy warunków, lecz osobę mającą ustalone prawo do emerytury. Podkreślenia wymaga, że decyzje organu rentowego przyznające (ustalające) prawo do renty (emerytury) mają charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny i potwierdzają jedynie spełnienie ustawowych przesłanek nabycia prawa do świadczenia. Prawo do renty (emerytury) jest bowiem nabywane z mocy prawa. Bez względu na to, kiedy decyzje takie zostają wydane, i tak potwierdzają one prawo do świadczenia nabytego w określonej dacie tożsamej z datą spełnienia ustawowych warunków. Osoba, która spełniła ustawowe warunki nabycia prawa do renty (emerytury), staje się więc rencistą (emerytem) od dnia spełnienia warunków (art. 100 ustawy emerytalnej), a nie od dnia wydania decyzji. Nie jest też tak, że wszystkie decyzje organu rentowego przyznające prawo do świadczenia są wydawane niezwłocznie (bezpośrednio) po zgłoszeniu wniosku o to świadczenie, ponieważ zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji potwierdzającej prawo do renty (emerytury) może być natomiast poprzedzone, jak wynika z zasad doświadczenia życiowego, postępowaniem wyjaśniającym prowadzonym przez organ rentowy.

Wykładnia art. 26 ust. 3 ustawy wypadkowej przyjęta przez Sąd Apelacyjny w kontestowanym wyroku różnicowałaby także w sposób nieuprawniony sytuację prawną ubezpieczonych ubiegających się o prawo do renty i spełniających (obiektywnie) warunki nabycia tego prawa jedynie z uwagi na długość okresu oczekiwania na potwierdzenie owych uprawnień. Dokonana w taki sposób wykładnia musiałaby prowadzić do uznania, że mamy w gruncie rzeczy do czynienia z dwoma różnymi przepisami, z których jeden znajduje zastosowanie w stosunku do ubezpieczonych bezspornie spełniających warunki nabycia prawa do renty, drugi zaś jest stosowany w odniesieniu do tych, których uprawnienia do danego świadczenia zostaną potwierdzone dopiero w postępowaniu odwoławczym (sądowym). Jak wynika z jednolitego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wszelkie podmioty prawa, charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną), powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej

miary, bez zróżnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Podmioty różniące się mogą być natomiast traktowane odmiennie. Ocena każdej regulacji prawnej z punktu widzenia zasady równości musi być zatem poprzedzona dokładnym zbadaniem sytuacji prawnej podmiotów i przeprowadzeniem analizy, tak gdy chodzi o ich cechy wspólne, jak też cechy różniące (por. uzasadnienie wyroku z dnia 28 maja 2002 r., P 10/01, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 35). Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego nie pozostawia zatem wątpliwości, że wszyscy adresaci norm prawnych charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu mają być traktowani równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Sprawiedliwość wymaga, aby zróżnicowanie prawne podmiotów (ich kategorii) pozostawało w odpowiedniej relacji do różnic w ich sytuacji faktycznej jako adresatów danych norm prawnych. A zatem okoliczność, że część ubezpieczonych ubiegających się o prawo do renty uzyskuje to prawo niezwłocznie, a część dopiero w następstwie orzeczenia organu odwoławczego nie daje podstaw do tego, aby stosować wobec nich różne zasady realizacji prawa do świadczenia (jego wypłaty). Stąd nie może różnicować sytuacji osób uprawnionych do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury okoliczność, że prawo do świadczenia zostało ustalone wyrokiem organu odwoławczego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 maja 2010 r., III UK 91/09, LEX nr 602076; z dnia 10 grudnia 2010 r., II UK 150/10, LEX nr 1001298, z dnia z dnia 3 marca 2011 r., II UK 229/11, LEX nr 817535; z dnia 8 listopada 2017 r., II UK 227/16, LEX nr 242858; z dnia 15 maja 2018 r., I UK 118/17, LEX nr 2552682 czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., III UK 292/18, LEX nr 2686142), a ponadto przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 120 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 121; z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218 i z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 315/07, LEX nr 496396).

Konkludując, decydujące znaczenie dla zastosowania art. 26 ust. 1 i 3 ustawy wypadkowej ma to, czy ubezpieczony uprawniony do renty z tytułu

niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów osiąga przychód, o którym mowa w art. 104 ust. 2 ustawy emerytalnej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2006 r., K 23/03, OTK-A 2006 nr 1, poz. 8). Ograniczenie przez ustawę możliwości zapewnienia świadczenia rentowego związanego z ubezpieczeniem wypadkowym względem osoby, która zachowała zdolność do pracy zarobkowej oraz ograniczenie możliwości kumulacji świadczeń emerytalnych i rentowych przysługujących z różnych tytułów, jest w ocenie Trybunału Konstytucyjnego dopuszczalne w świetle postanowień Konstytucji i nie narusza jej art. 67. Z tego względu w sprawie nie znajduje zastosowania uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r., II UZP 2/08, gdyż dotyczy kwestii zawieszania prawa do emerytur i rent lub zmniejszania tych świadczeń na zasadach określonych w art. 104-106 ustawy emerytalnej.

Z ustaleń poczynionych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że wnioskodawca od czerwca 2014 r. pobierał emeryturę i jednocześnie pozostawał w zatrudnieniu, uzyskując przychód z tego tytułu. A zatem, zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy wypadkowej nie przysługuje mu prawo do pobierania świadczenia w zbiegu i prawidłowo zarzuca organ rentowy, że doszło do naruszenia zaskarżonym wyrokiem prawa materialnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.